

Impresso Especial

991218797-8/2007 - DR/PR
Associação de São Basílio Magno

Remetente - Return to:
Cx. P. 02- 84400-000 Prudentópolis - PR - BRASIL

ЧИСЛО 23 (6584)
РІК ММХVІІІ

ПРАЦЯ

PRACIA

N° 23 (6584)
ANO MMXVIII

Прудентополіс, 01-го - 15-го грудня 2018 Б. року

Prudentópolis, 01 a 15 de dezembro de 2018

† Pe. Basílio Orestes Cembalista, OSBM

Nasceu no dia 15 de julho de 1941 na localidade de Iracema, município de Itaiópolis, Estado de Santa Catarina. Filho de Severo Cembalista e de Sofia Maxemovicz Sembalista.

Tinha 8 irmãos: Alvino (in memorian), Antônio, Otávio, Hilário, Mario, Irio (in memorian), João (in memorian) e José (in memorian).

Estudos

Entre 1949 e 1954 realizou os estudos primários em Iracema. Entre 1955 e 1957 cursou o ensino fundamental no Seminário São José em Prudentópolis.

No dia 19 de janeiro de 1958 foi admitido no Noviciado dos Padres Basilianos em Ivaí onde permaneceu por dois anos realizando o postulante e Noviciado na Ordem Basiliana, sob orientação do Mestre Pe. Doroteu Shymchiiy. Professou os primeiros votos no dia 30 de janeiro de 1960.

Entre os anos 1960 e 1962 cursou o Ensino Médio em Ivaí – PR.

Entre 1963 e 1965 cursou filosofia no Seminário Maior Rainha dos Apóstolos em Curitiba.

Entre 1965 e 1966 cursou Teologia na Pontifícia Universidade Gregoriana, em Roma, Itália.

Vida sacerdotal e trabalhos

Foi ordenado diácono no dia 15 de outubro de 1969 em Roma; ordenado sacerdote no dia 07 de dezembro de 1969 na Paróquia Sagrada Família, em Iracema.

No início de 1970 foi coadjutor e professor no Seminário São José em Prudentópolis. No mesmo ano foi para São Paulo onde até 1976 foi Pároco na Paróquia Imaculada Conceição. Entre 1970 e 1974 cursou jornalismo, na Faculdade Cásper Líbero, em São Paulo.

Em 1977 retornou para Prudentópolis. Entre 1977 e 1982 foi coadjutor, secretário e tesoureiro provincial, diretor do Jornal Prácia e da Revista Missionário. Entre 1983 e 1989 foi Pároco da Paróquia São Josafat em Prudentópolis. Entre 1987 e 1989, juntamente com um

grupo de paroquianos, fundaram a Rádio Copas Verdes, na qual era sócio-proprietário até os dias atuais.

Durante o seu ministério sacerdotal teve muitas iniciativas e realizações, entre outras:

- Subotna Shkola,
- Praça Ucrânia (Tarás Schevchenko),
- Rádio Copas Verdes – Terço pela rádio todos os dias.
- Ampliação da Gráfica Prudentópolis,
- Parque São Valdomiro,
- Apoio ao Grupo Folcórico “Ves-selka”,
- Apoio ao Comitê Pró-Terra, realizado pelo Pe. Pedro Baltzar,
- Romarias em Iracema, juntamente com o Pe. Marciano Pensak,

- Melhoramento da Via-Sacra em Iracema.

Entre 1989 e 2016 (por 29 anos) trabalhou em Toronto, Canadá como pároco, coadjutor e redator das Revistas Magazine e Svitlo.

Ao retornar para o Brasil residiu na Paróquia Sagrada Família em Iracema, onde fez um importante trabalho de restauro do “Monte Claro” (morro do calvário, da Via Sacra, onde queimou a Igreja e o Mosteiro dos Padres Basilianos num incêndio em 1955 e que agora são realizadas as romarias penitenciais no 3º domingo da quaresma).

No dia 18 de outubro de 2018, enquanto conduzia o terço na igreja, sofreu um AVC. Foi internado no Hospital São Vicente de Paulo, em Mafra – SC e, na tarde do dia 30 de novembro de

2018, com 77 anos de idade, Pe Basílio Orestes Cembalista, descansou no Senhor. Eterna seja a sua memória.

Velório e sepultamento:

- Sexta-feira (30/11), seu corpo foi levado e velado na Paróquia Sagrada Família em Iracema; as 21h30m aconteceram as celebrações fúnebres e a Divina Liturgia;

- Durante a madrugada foi trasladado para Prudentópolis.

- Sábado (01/12), a partir das 9h foi velado na Capela do Colégio São José; às 14h – tiveram início as celebrações fúnebres; às 15h Divina Liturgia e sepultamento no Cemitério da Paróquia São Josafat.

Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

Редакційне Editorial

ІДЕОЛОГІЯ ПАНУВАННЯ УРЯДУ НА УРЯДОВАНИМИ

Згідно з Карл Марксом та інших марксистських однодумців, коли держава бажає накинути свою волю на підданих і володіти над ними повинна вдатися до вживання ідеології як успішного середника, щоб накинути свою волю на підданих. Вживання ідеології це ефективний інструмент буржуазії культурального, політичного і суспільного панування над нищими класами суспільства. Таке домінування виконується правничою класою через соціальні інституції які здібні розширювати свої ідеї таким чином забезпечити втримання своєї егеомонії і упривілейованої класи яку займає в суспільстві. Цей процес полягає в тому, щоб відчужити осіб від реальності, щоб вони не добачували хитрого підступу в процесі їхньої праці і також, щоб не добачували і не розуміли динаміки реальності яка викликає й спричинює соціальну нерівність, безробіття, експлуатацію працівника і т.п. Тут, в першій мірі, убожествується державу й уряд, мовляв держава дбає про добро народу і її треба шанувати а в разі труднощів і кризи, оскаржується сили до яких правляча буржуазія не має доступу, як капіталізм, Церкву, використання робітників чужими компаніями, і т.п. Так засліплений, працівник не має змоги пізнати в чому справа і де властиво родяться ті проблеми, які він та інші переживають.

Теорія марксистська та інших її однодумців вдаються до ідеології як до процесу, який має силу зродити фальшиву інформацію про дійсність, зроджуючи в народі почування приналежності до пануючої системи культуральної, політичної і соціальної, де не звинувачується уряд за проблеми які нарід терпить, але осуджується систему інших позаурядових чинників. Йдеться про панування накинене на підданих, яке постає зі старання вищого класу панувати над нижчою верствою хитро затуманеного народу.

Ідеологія в службі для буржуазії закриває перед народом процеси які зроджують соціальну нерівність й творить у підданих почування ідентичності з ідеями пануючої верстви, і це доводить до того, що особа не бачить, що вона експлуатована і приймає цю ситуацію без протистояння. Таке ідеологічне панування діє як інструмент згоди між верствою пануючих і панованих, засліплює очі простого народу, так, що він не бачить несправедливості у відношенні між урядовою буржуазією і пролетаріатом. Ідеологія пануючої класи закорінюється між народом і так втримує гегемонію над іншими класами.

Цей процес здійснюється через різні ідеологічні середники, як академії, мідія, Церкву, школу й т.п., які стають інструментами які і запевняють

панування буржуазії як такої яка дбає про добро народу. В цьому сценарії, держава стає головним знаряддям легітимації інтересів пануючої еліти, бо через історичні факти і демонізацію капіталізму, буржуазія привласнює собі право втримувати порядок через дезінформацію народу і таким робом запезпечувати собі право користати з різних привілеїв у суспільстві в заплату за те, що вони, мовляв, стараються про добро народу. Але в дійсності, вони стараються про свої привілеї нехтуючи й жертвуючи правами підданих.

Ідеологія вживана як політична сила зроджує соціальний сценарій. Процес заціплення ідеологічної філософії лежить в цілій серії ідей і концепцій продуманих пануючи урядом, щоб забезпечити свої привілеї за згодою нищої верстви народу, приголомшеного ідеологічним вимиттям мозгу. В такому значенні ідеологія стає заслоною яка закриває дійсність есплорації й використання нижчої верстви народу. Це панування здійснюється старанням державного апарату з наміром створити мораль й вартості буржуазії, творячи нижчі церстви нездібними робити критику, задля незнання політичної мобілізації проти підданих, яка гарантує привілеї правлячої меншості зі шкодою для мільйонів осіб які живуть в бідності і без змоги включитися в маркет праці та інших середників, щоб підвищити рівень свого життя.

Ця динаміка практикується в різних видах в багатьох країнах комуністичних тенденцій і з таким наміром попередні уряди нашої країни потрапили засліпити велику частину народу і переконати, що "все в порядку", а якщо є криза й труднощі, винуватий в тому капіталізм, а криза в яку застрягла Бразилія походить від різних сил і політик, але ніяк від правлячого уряду.

О. Т. Залуцький, ЧСВВ

A IDEOLOGIA DO DOMÍNIO DO GOVERNO SOBRE OS GOVERNADOS

neça na sua posição social sem contestação. Dessa forma, a dominação ideológica atua como um instrumento de consenso entre as classes dominadas, ocultando as contradições expressas na relação antagônica entre burguesia e proletariado.

A ideologia da classe dirigente é disseminada com o intuito de manter sua hegemonia sobre as demais classes sociais.

Esse processo é realizado por meio dos aparelhos ideológicos, como a academia, a mídia, a Igreja, a escola, etc., que atuam como instrumentos que difundem e consolidam a manutenção da dominação burguesa como classe boa e orientadora das relações sociais. Nesse cenário, o Estado é o principal aparelho de legitimação dos interesses da classe dominante, pois com as transformações históricas e a demonização do capitalismo, a burguesia apodera-se do poder para manter a ordem pela desinformação da massa, e de garantir para si a satisfação de seus interesses e permanecer em sua condição de privilégio na sociedade de classes.

Tal processo é realizado por meio dos aparelhos ideológicos, como a academia, a mídia, a Igreja, a escola, etc., que atuam como instrumentos que difundem e consolidam a manutenção da dominação burguesa como classe orientadora das relações sociais.

A ideologia pode ser utilizada como uma força política e definir o cenário social. O processo de dominação ideológica se constitui numa série de concepções e ideias reproduzidas pela classe dirigente para manter consenso sobre as demais classes sociais. Nesse momento, a ideologia toma um véu que encobre a realidade da exploração, da alienação e da subordinação das classes subalternas ao domínio exercido pela burguesia. Essa dominação ocorre por meio de um forte aparato institucional, com a finalidade de reproduzir a moral e os valores burgueses nos sujeitos, tornando-os acríticos, sem qualquer ciência sobre a importância da mobilização política e sobre a dinâmica cruel burguesa, que privilegia uma minoria em detrimento de um contingente de milhões de pessoas que se encontram na pobreza e sem meios de se inserirem no mercado de trabalho e demais meios sociais de sobrevivência.

Essa dinâmica é praticada em diversos sentidos nos governos e com essa intenção os governos anteriores do nosso país conseguiram cegar grande parte do povo e convencer que não há perigo nenhum e "tudo está indo muito bem" e se o povo vive em dificuldades, o culpado é o capitalismo e grave crise que afundou o nosso país em um profundo poço de problemas provém de outras forças da sociedade menos da classe dominante. Sempre os culpados são outros!!

Pe. Tarcísio Z.

A ideologia a serviço da burguesia oculta os processos que provocam as desigualdades sociais, assim como fornece aos indivíduos um sentimento de identidade com base nos ideais da classe dominante, o que faz com que cada sujeito perma-

Евангельське Читання

Нед. Св. Праотців - Лк 14, 16-24

Сказав Господь притчу оцю: “Один чоловік справив велику вечеру й запросив багатьох. Під час вечері послав він слугу свого сказати запрошеним: Ідїть, усе готове. Тоді всі вони однаково почали відмовлятися. Перший йому сказав: Поле купив я, мушу піти на нього подивитись; вибач мені, прошу тебе. Другий сказав: п’ять пар волів купив я і йду їх спробувати; прошу тебе, вибач мені. А інший мовив: Я одружився і тому не можу прийти. Повернувся слуга й оповів це панові своєму. Розгнівався тоді господар та й каже до слуги свого: Іди, швидко на майдани й вулиці міста й приведи сюди вбогих, калік, сліпих, кульгавих. Пане, - озвався слуга, - сталося, як ти повелів, і ще є місце. Сказав пан до слуги: Піди на шляхи та огорожі та наполягай увійти, щоб мій дім наповнився. Кажу бо вам: Ніхто з отих запрошених не покуштує моєї вечері. Багато бо покликаних, а мало вибраних”.

Лист Св. Павла до Колосян - 3, 4 - 11

Коли ж Христос, ваше життя, з’явиться, тоді й ви з ним з’явитесь у славі. Умертвлюйте, отже, ваші земні члени: розпусту, нечистоту, пристрасті, лиху пожадливість, зажерливість - що є ідолопоклонство. За все це падає гнів Божий на неслухняних. Ви самі нещодавно поводитися так само, коли жили в тому. Тепер же відкиньте й ви все те геть від себе: гнів, лютість, злобу, наклеп, сороміцькі слова з ваших уст! Не говоріть неправди одне одному, бо ви з себе скинули стару людину з її ділами й одягнулися в нову, що відновлюється до досконалого спізнання, відповідно до образу свого Творця. Тим то немає грека, ні юдея, ні обрізаня, ні необрізаня, ні варвара, ні скита, ні невольника, ні вільного, а все й у всьому - Христос.

Всі запрошені поклали на перше місце себе, свої особисті потреби і погордили запрошенням друга який їм справив вечерю. Таке то поступування людей у відношенні до інших, а головню до Бога найбільшого друга й добродія всіх. Звідси родяться всякі гріхи, пороки, недобрі діла про які в листі до Колосян пише Св. Павло, де він запрошує всіх не так догоджувати собі й шукати своїх інтересів, особистих потягів-потреб. Зі самолюбства постає розпуста, нечистота, пристрасті, лихі пожадливісті, зажерливість, гнів, лютість, злоба, наклепи й т. п. Все це родиться зі шукання себе й з браку готовності дати першенство для інших, головню для Бога і хотіти залишати на другий план свої власні інтереси. Запрошені про яких говорить притча були прив’язані до себе, до своїх потреб і тому їм було байдуже догодити другові, який їх запросив. Важне для них були вони самі.

Приготолюємося до Христового Різдва й Церква ставить перед нами цю Євангелію, щоб пригадати нам, що Бог повинен займати перше й найвище місце й Його найперше треба слухатися та виконувати все те до чого він нас запрошує. В цьому бачимо Ісуса, який стаючи людиною, понизив себе, залипив свої права й велич, не собі догоджав, а нам, не про себе думав а про нас, не шукав чогось для себе а нашого добра.

В цьому часі приготування до Різдва Христового, слід подумати, що це не наше свято, а свято Ісуса, він запрошує нас а не ми його. Як часто молимося до Бога й просимо, щоб він вислухав нас, прийшов нам з допомогою так неначе б існували тільки ми а він стояв нам на наші потреби, хотілось би нам, щоб він служив нам а не ми йому.

Скористаймо з цих Свят, щоб прийти до Нього на Його запрошення, а не лише просити, щоб він прийшов до нас. У притчі згадується, що господар вислав слуг, щоб запросити друзів на вечеру. Так поступає нині з нами Бог. Він висилає своїх слуг, провідників церковних, щоб нам пригадати, що ми його запрошені. Його прихід до нас, це вияв Його любови. Коли кажемо, що його любимо, не ставмо на перше місце наші потреби й інтереси, як відвідини, гостини, зустрічі, а покладімо на перше місце Його й прийдімо ми до Нього через участь у Відправах та участь у Святих Тайнах.

Ця притча ще нас навчає і заохочує, щоб позбуватися самолюбства й

бути готовими зректись чогось, що нам корисне або приємне, щоб послужити, зробити приємність іншому.

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Os convidados para o banquete colocaram seus interesses em primeiro lugar e desprezaram o convite do amigo para o jantar. Assim age o povo no seu relacionamento com o próximo e especialmente com Deus, o maior amigo de todos. Dessa falta de renunciar a si mesmo, segundo S. Paulo na carta aos Colossenses, nasce o “egoísmo, imoralidade sexual, impureza, paixão, desejos maus, ganância, que é idolatria, ira, indignação, maldade, maledicência, linguagem indecente no falar”. Todos esses pecados são fruto do egoísmo, da falta de se abrir para outros, principalmente para Deus. Os convidados dos quais fala a parábola eram escravos dos seus interesses e foram omissos ao amigo que os convidou.

Estamos nos preparando para o Natal de Cristo e a Igreja coloca esta parábola para ver a necessidade de renunciar a si mesmos dando a Deus o primeiro lugar na nossa vida. Em primeiro lugar deve-se obedecer a ele e cumprir a sua vontade.

Nestas duas semanas de preparação para o Natal é importante conscientizar-se, que o Natal não é nossa festa, é um dia santo dedicado a Jesus, ele nos convida a aceitar o seu convite de se aproximar dele. Nas nossas orações pedimos tanto que ele nos socorra nas nossas necessidades como se existíssemos apenas nós esquecendo do Dono da festa. Gostaríamos que as datas festivas de Deus servissem apenas para nossa alegria e desprezamos o convite de chegar até ele, participando das celebrações Festivas e participação dos Sacramentos.

Aproveitemos essa data para se aproximar dele e não apenas comemorar o seu nascimento com festas profanas.

Fala-se na parábola que o dono do banquete enviou seus servos para lembrar aos convidados que a festa está pronta e o amigo está à sua espera. Assim hoje Deus envia seus mensageiros, para nos lembrar do convite para o banquete.

Natal, festa da vinda de Jesus Cristo entre nós é uma festa do infinito amor de Deus para com a humanidade. Amor se paga com amor. Vamos retribuir-lhe pelo seu amor infinito o nosso pequeno e humilde amor humano.

Neste Natal, deixemos em segundo plano os nossos interesses humanos, como visitas, passeios, banquetes, etc. e demos o primeiro lugar ao convite para festejar com ele.

A parábola sobre o banquete também nos incentiva a renunciar o egoísmo e abrir coração para o próximo.

Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

Від Папи Римського постраждалим на Донбасі передали 15 млн євро

Через гуманітарну ініціативу Папи Римського в Україні постраждалим від військових дій на Донбасі надали допомогу на суму понад 15 млн євро.

Апостольський нунцій в Україні, архієпископ Клаудіо Гуджеротті на прес-конференції в Києві в суботу розповів, що на заклик Папи Римського Франциска в католицьких церквах Європи провели збір пожертвувань, передає Інтерфакс-Україна.

"Результат був дуже щедрим: понад 11 млн євро, до яких Папа Римський додав ще 5 млн зі своїх особистих фондів", - сказав архієпископ.

В організації акції "Папа для України" брала участь дикастерія Ватикану зі сприяння цілісному людському розвитку. Її представники на чолі з префектом, кардиналом Пітером Тарксон прибули в Україну, щоб підвести підсумки і завершити акцію.

Глава технічного секретаріату акції, єпископ-помічник Львівської архієпархії Римо-католицької Церкви в Україні Едуард Кава розповів, що із зібраних коштів 6,2 млн євро направили на забезпечення теплом будинків і соціальних об'єктів на Донбасі: встановили твердопаливні котли, утепили будівлі, відновили житла. Такого роду допомогу надали 107 тисячам жителів Донбасу. У той же час 2,4 млн євро пішли на медичне забезпечення 440 тис. постраждалих, 5,7 млн євро - на забезпечення товарами продовольства і гігієни.

Крім того, на 1 млн євро надали психосоціальну підтримку дітям і їх батькам через центри психологічного відновлення і за допомогою організації відповідних дитячих таборів.

Таким чином, загальна сума, яку направили для допомоги постраждалим жителям Донбасу, склала 15,3 млн євро.

Водночас, як повідомляє Укрінформ, Гуджеротті на прес-конференції додав, що Папа Римський Франциск відвідає Україну, коли його присутність буде корисною і коли самі українці скажуть, що настав добрий час для його приїзду.

"Папа завжди говорить: "Я приїду в Україну тоді, коли буде корисно, щоб я там був, щоб для когось це не стало причиною стурбованості, тому що в Україні вже і так мають багато турбот і без мене, адже релігія повинна бути інструментом єдності та спілкування. І коли я відчую, що моя присутність там буде сприяти єдності і такому взаємному братерському спілкуванню, тоді я поїду. Але передусім, коли самі українці мені скажуть, що вже надійшов цей момент добрий для нас, приїжджайте", - сказав Гуджеротті у відповідь на запитання.

ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДШИХ НА РОЗДУМУ

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Вдячність О. Василеві Ц.

В цій посмертній згадці про Отця Василя Ореста Цимбалістого, почнемо від слів старозавітного праведника Йова, який, досвідчуваний різними нещастями, а головно коли почув про смерть всіх своїх синів у нещасті, припав до землі в адорації Всевишнього і сказав: *“Бог дав, Бог взяв. Нехай буде благословенне Боже ім'я”*. Ці слова праведника, коли приходить смерть когось дорогого, нас схиляють до адорації Всевишнього Бога і в наших думках та словах постають думки й вислови прослави Бога. Йдеться про те, що автор листа до Євреїв каже, до *“жертви похвали”* (Евр 13,15), тобто до прослави Бога коли приходять терпіння в серці, замість розпуки, постає прослава Бога від тих, хто терпить біль, який родиться в людині яка вірить у Ісусові Христові слова, який дає запевнення, що все стається з волі Божої, яка завсіди найкраща, краща як наші людські переконання і міркування.

Отець Василь вже залишив це земське помешкання і тепер для нього вже неважне згадувати про все те, що він виконав у своєму посвяченому і священничому житті. Справді, все, що він зділав залишається в пам'яті тих, що його знали й з ним спілкувалися та співпрацювали, а заплата за все залишається з Богом і його особа, згідно з вірністю Бога, його жертви, почини, праці, побожне життя і апостольський дух.

Нам часто тяжко зрозуміти Божі плани, головно коли смерть, про яку ми звичайно кажемо, що вона передчасна, що прийшла перед часом, як про це й думаємо про перехід до вічності о. Василя, справді викликає сльози в очах родини, друзів, співпрацівників і залишається на землі туга за ним, але згадка про добре його життя і ревну працю, веде нас до подяки Богові за його особу й гарний приклад священика і ченця.

Смерть О. Василя прийшла до нього і засмутила друзів, родину і всіх вірних для яких він ревно жертвувався, і в серцях зростає вдячність і признання за всі його жертви. Залишається вдячність за все, що він виконав у василіянському чині і для народу якого так дуже любив і без сумніву, дальше любить у вічності. З вдячними серцями згадуємо все те, що він виконав за життя: в Прудентополі – Радіо Копас Вердес, щоденна вервиця через радіо, ака ранком заходить до домів людей де понад тридцять літ; Школа української культури при парафії Св. Йсафата, Комітет допомоги безземельним, площа Тараса Шевченка, підтримка для фольклорної групи Веселка, поліпшення друкарні оо. Василіян; на Ірасемі хресна дорога яку започаткував разом з о. Маркіяном Пенцак і для якої жервував щоденну працю в останні часи свого життя; а в Канаді - Пам'ятник Вдячності, в місті Торонто. Всюди де проживав залишав за собою гарні почини які до нині свічать про його дух ініціативи й виконання праць.

Порожнеча яка залашається після нього очікує продовження його праць від нових ініціаторів і виконавців ідей. Українська Греко Католицька Церква в Бразилії передала для Бога свого вірного працівника, ревного душпастиря, а небо приймає його останній і найкращий осяг задля якого працював ціле життя, - славу вічну в Бозі.

Отець Василь залишив приклад, що чернець і член Христової Церкви повинен цінити своє життя і вжити його на творення добра і поширення Божої слави у світі. Хоч знаємо що до смерті спішимо скорими кроками (Екл 12,1-70), і це примушує кожного з нас до того, щоб належно використовувати свої таланти для добра народу, Церкви й для слави Божої.

Святий Павло перестерігає, що ми не повинні поводитися як ті, що не мають надії (1 Сол 4,13), але жити й вмирати в надії воскресіння, бо тут на землі сіється тіло тваринне, але у воскресінні постає тіло духовне. З Біблії навчаємося, що нам не треба сперечатися з Богом і запитувати: Чому? Чому? Чому? Всі ті, що вірують в Христа й в його науку повинні сильно жити у надії на воскресіння, де все земське минається, але в Бозі залишається признання за всі добрі діла виконані протягом земського життя.

Pe. Tarcisio Zaluski, OSBM

РОЗДУМУВАННЯ НА РІЗНІ ТЕМИ ЖИТТЯ О. Елевтерії Дмитрів, ЧСВВ

ПРО ГОСПОДНЮ МОЛИТВУ!

Ісус Христос по виборі Апостолів, ходив з ними від села до села навчаючи народ. По цілоденній праці, ночами, відходив на окреме місце на молитву, тобто, на розмову зі своїм Отцем Небесним. Одного разу по закінченні його молитви, сказав до нього один з учнів: «Господи, навчи нас молитись, як Йоан навчив своїх учнів».

Щоденно Божий народ лучиться з Богом через Господню Молитву «Отче Наш». Одні свідомо й добровільно стають на розмову зі самим Богом. Інші зі звички або з пам'яті моляться і проказують «Отче Наш» без застанови.

«Отче наш, що еси на небесах,» - починається Господня молитва нашим зверненням до нього, і вона повинна починатися з повною свідомістю з ким будемо розмовляти. Ми, коли проказуємо «Отче Наш» до нашого Небесного Отця вказуючи в впрост на небо де Бог перебуває в Пресвятій Трійці, місце миру, прослави й любові, в окруженні Божої Матері, ангелів й святих. Тими словами Господньої Молитви неначе входимо в небо, щоб з Богом розмовляти, прославляти, дякувати, перепрошувати й просити його опіки, помочі й щоденних ласк.

«Нехай святиться ім'я твоє,» - ці слова маємо проказувати зі серця і душі, бо ім'я Боже гідне прослави, пошани, глибокої застанови й любові.

«Нехай прийде царство твоє,» - Тут приходить запитання: Чи ми співпрацюємо з Божим Царством яке прийшло на землю через особу Ісуса Христа. Господь послав з любові до нас людей свого Єдинородного Сина, щоб через Нього привернути нам Царство, котре заперте було через гріх Адама і Єви. «Не бійсь маленьке стадо, бо вашому Отцеві вподобалося дати вам Царство» (Лук 11, 32). Ісус Христос в багатьох місцях згадує про Царство небесне. Коли ж я Божим перстом виганяю бісів, то, значить, прийшло до вас Боже Царство. (Лук 11,20). На іншому місці Євангелії, Ісус Христос наказує, щоб не багатіти на земськй добра, бо тяжко багатому ввійти в Царство Боже (Лук 18,24).

«Нехай буде воля, як на небі, так і на землі.» – Та Божа воля на небі діється вповні, але тут на землі нераз перевищає людська воля. Ми, як Божі діти, маємо вповні підлягати й годитися з Божою волею в протязі цілого життя. З Божої волі ми одержали життя на те, щоб Бога любити по всі дні нашого туземного перебування. Ісус Христос дав приклад як сповняти Божу волю. В багатьох місцях Євангелії дав нам приклад: «...бо я зійшов з неба не, щоб чинити волю власну, а волю того, хто мене послав. Оте ж воля того, хто мене послав: щоб з усього, що він дав мені, я нічого не погубив, лише – воскресив його останнього дня.» (Йо 6,39). Добрий християнин не тільки має годитися з Божою волею, коли йому в житті все пливе гаразд, але й тоді, коли спіткають терпіння, й різні труднощі, як смутки, слабості, болі, брак розуміння, тяжкі хрести. Ісус Христос дає гарний приклад в Оливному Городі: «Отче, коли ти хочеш, віддали від мене цю чашу, тільки хай не моя, а твоя буде воля!» (Лук 22,42).

Є особи, що зараховуються до добрих християн лише на зовні, звивають: Господи, Господи, але не чинять його святої волі. Волю Божу приписують Богові лише на небі, але на землі зберігають власну волю. Переживають довгі роки й поводяться за власною волею. Відкидають від себе Божі Заповіді, св. Тайни й все інше, що підлягає Божій волі. Хочуть свавільно собі жити, щоб Бог їм не докучав своїми законами чи вимогами. Нарікають на Божу волю щодо природних явищ: коли настане посуха, просять дощу, настануть зливи просять погоди, на зимно - теплоту, на спеку - зимно в слабості здоров'я і т.д.. Каже народня пословиця: «Ще не народився той, щоб усім догодити»; навіть Господь Бог не догодить.

«Хліб наш насущний дай нам сьогодні,» - По різних країнах світу люди просять про щоденний хліб, але не всюди хліб існує в нашій формі. Хліб про котрий люди моляться і просять означає різні поживи, потрібні на підтримку життя, тобто, різні продукти харчування. При молитві «Отче Наш», ми не тільки просимо Бога хліба туземного, але разом просимо хліба духовного для душі, що ним є Боже Слово, пізнання і розуміння Євангелії, Св. Євхаристія в якій сам Ісус Христос дає своє тіло й кров нам на духовну поживу для душі. Ісус Христос, коли зголоднів на пустині, а диявол йому

каже: “Якщо ти син Божий, скажи оцюму каменю, щоб став хлібом“. Ісус озвався до нього: “Писано, що не самим лише хлібом житиме людина.“ (Лук 4, 3-4). Хліб наш щоденний, означає, що ми християни маємо ним ділитися зі всіма потребуючими. Всі ті, що працюють на щоденний хліб мають його собі набувати й по чесному і по справедливості. До того ще потрібно мати відповідну платню й забезпечити працю на його заробіток.

“І прости нам провини наші, як ми прощаємо винуватцям нашим;“ - Прокказати ті слова зі щирого серця і душі може тільки та особа, що вміє прощати своєму ближньому й має чисту совість. Часто люди моляться і просять, щоб Господь Бог милосердився над їхніми провинами й недоліками, а людям їм не раз тяжко простити. Сказав Господь: “Коли ви прощатимете людям їхні провини, то й Отець ваш небесний просить вам.“ (Мт 6,14-15). Гарний приклад нам залишив Закхей який промовив: “Господи ось половину майна свого даю вбогим, а чимось когось покривдив, поверну в четверо.“ Апостол Петро одного разу спитав Ісуса Христа: “Господи! Коли мій брат згрішить супроти мене, скільки разів маю йому простити? Чи маю до сімох разів прощати?“ “Не кажу тобі до сімох разів, але – до сімдесяти раз по сім.“ Означає кожний раз, коли хтось нас образить. Апостол Павло каже: “Гнівуйтеся, та не грішіть – сонце нехай не заходить у вашому гнівові, й місця дияволові не давайте.“ (Еф 4, 26-27). Ісус перед смертю просить Небесного Отця: “Отче, відпусти їм, не знають, що роблять“. (Лк 23,34). “Коли згрішить твій брат, докори йому й, як він покається, прости йому. І коли сім раз на день грішить проти тебе й сім раз повернеться до тебе та й скаже: Каюсь, - прости йому“ (Лк 17. 3-4).

“І не введи нас у спокусу, але визволи нас від лукавого.“ - До перемоги над спокусами потрібно мати ласку Божу, бо ласка просвітлює розум і зміцнює волю, а спокуса, навпаки, затемнює розум і послаблює волю. Кожна людина має свобідну волю і не може просити Бога про звільнення від спокус, коли вона сама наражається на спокуси. Коли просимо Бога, щоб прости наші провини й гріхи, потрібно боротися проти й перемогти спокуси. Дай нам Боже відвагу і мужність, щоб ми не згрішили і не були переможені спокусами. “Бог вірний: він не допустить, щоб вас спокушувано над вашу спроможність, але разом із спокусою дасть вам змогу її перемогти“ (1 Кор 12, 13). Молитися про охорону від спокус, а слідкувати пікантні новелі. Молитися “Отче Наш“, а не ходити до церкви, і не учачати до Св. Тайн, читати Св. Письмо а читати неморальні книжки й часописи і т. д. це спокушати Бога, щоб годився на наші злі приємності й поведінку.

Кожний християнин, коли відмовлятиме “Отче Наш“ з глибоким душевним скупленням і свідомістю, відчує насолоду в розмові зі своїм любим Небесним Отцем, і в чому знайде охорону в небезпеках на своє життя.

У КИЄВІ ВІДБУЛАСЯ ПІДСУМКОВА ПРЕС-КОНФЕРЕНЦІЯ ГУМАНІТАРНОЇ ІНІЦІАТИВИ ПАПИ ФРАНЦИСКА «ПАПА ДЛЯ УКРАЇНИ»

У Києві відбулась прес-конференція на тему: «Підсумки гуманітарної Ініціативи Папи Франциска «Папа для України»: яку допомогу отримали постраждалі внаслідок бойових дій».

У ній взяли участь: Його Еміненція кардинал Пітер Кодво Аппіах Тарксон, Префект Дикастерії зі Сприяння Цілісному Людському розвитку Святого Престолу з Ватикану, Монсенйор Сегундо Техадо Муньоза, Підсекретар Дикастерії зі Сприяння Цілісному Людському розвитку Святого Престолу, архієпископ Клаудіо Гуджеротті, Апостольський Нунцій в Україні, єпископ-помічник Харківсько-Запорізької дієцезії Ян Собіло, голова технічного комітету Акції у 2016-2017 роках та єпископ-помічник Львівської архієпархії Едуард Кава, голова технічного секретаріату Акції у 2017-2018 роках.

На заклик Папи Франциска, в квітні 2016 року зібрано майже 16 мільйонів євро, з яких в католицьких парафіях Європи було зібрано 11 мільйонів євро, і 5 мільйонів Понтифік виділив з власного фонду. За два роки Папською допомогою було охоплено близько 900 тисяч постраждалих внаслідок бойових дій осіб (прямих і непрямих бенефіціарів). Допомога надавалась по всій зоні ведення бойових дій та прилеглих територіях, а також в регіонах з найбільшим скупченням внутрішньо переміщених осіб – Харківська, Дніпропетровська, Запорізька, Київська області та місто Київ. В першу чергу, допомога була призначена для людей похилого віку, важкохворих, самотніх матерів та потребуючих сімей, які переживають скруту, постраждалих дітей, людей з інвалідністю. Джерело: КМЦ

Uma palavra amiga para refletir

Pe. Tarcisio Zaluski, OSBM

† Pe. Basilio Orestes Cembalista, OSBM

Começamos esta homenagem póstuma ao Padre Basílio Cembalista com as palavras do livro de Jó: “O Senhor o deu, e o Senhor o tomou; bendito seja o nome do Senhor!”. O servo de Deus Jó pronunciou essas palavras após ter-se lançado em terra, em atitude de plena adoração a Deus. Palavras marcantes, pronunciadas logo depois que recebeu a notícia da morte de seus filhos: ...Isso nos leva, quando vem a morte, adorar o Senhor e a fazer que dos nossos lábios flua o louvor decorrente do reconhecimento da soberania de Deus. Trata-se de um gesto chamado pelo autor da carta aos Hebreus de “sacrifício de louvor” (Hb 13.15), ou seja, um louvor

associado à dor, que brota do coração de quem sofre e confessa Jesus Cristo que disse de que todas as coisas o Senhor realiza de conformidade com sua vontade soberana e sempre boa. Padre Basilio já deixou esta casa terrena e talvez nem quer lembrar tudo que foi na terra e o que realizou. O que foi e o que realizou fica na memória dos que o conheceram e com ele conviveram, e fica com Deus a sua pessoa coroada pela fidelidade ao Senhor, dedicação, zelo e sacrifícios no exercício do seu sacerdócio.

Compreender os propósitos de Deus pode ser uma tarefa bem difícil, principalmente quando a morte bate na porta, como geralmente se pensa inesperadamente, antes do tempo, como pensamos também do caso do Padre Basilio. Lágrimas nos olhos dos familiares, dos entes queridos e dos amigos e a saudade, a presença dos ausentes, atenua e abranda a dor do sofrimento.

A morte do Padre Basilio fez sofrer a família, os amigos e fiéis aos quais sacrificou a sua vida, mas não veio acompanhada da tristeza e sim de gratidão e admiração. Fez nascer em nós uma profunda gratidão por tudo o que ele foi e o que realizou pela Igreja pela ordem basiliiana e pelo povo que tanto amava e, sem dúvida, hoje continua a amar com mais intensidade. Com corações gratos e confortados, lembramos neste episódio os momentos e ações que a presença desse sacerdote foi capaz de transformar tantas vidas abençoadas. Sua vida de religioso, de sacerdote, pastor, seu trabalho pastoral, sua capacidade de grande iniciador e organizador por tudo onde trabalhou: em Prudentópolis – rádio Copas Verdes, Escolinha da paróquia de São Josafat, Comitê de ajuda aos necessitados, apoio ao grupo folclórico Vesselka, terço, melhoramentos e ampliação da gráfica Prudentópolis. Em Iracema: via Sacra por ele iniciada o pelo Padre Marquiano Pensak e toda a estrutura construída pelo Pe. Pedro Baltzar e aperfeiçoada pelo Pe. Basilio. Quase em todas essas obras trabalhou junto com o Pe. Pedro Baltzar. No Canadá – monumento de Gratidão, dedicado à Nossa Senhora, em Toronto. Por onde ele passou deixou sua marca de pessoa rica em iniciativas, organizador e corajoso trabalhador.

O vazio que fica após sua partida para a eternidade, espera ser preenchido por outros que o queiram imitar. A Igreja do rito Ucrainiano Católico no Brasil perde um grande batalhador, a ordem brasileira se despede de um fiel e dedicado membro, e o céu comemora mais uma conquista dele, a mais importante pela qual ele lutou toda sua vida, a conquista da vida eterna. Foi uma pessoa que fica na nossa memória e enriqueceu a história da ordem brasileira e da Igreja.

O cristão, genuíno membro da Igreja de Deus, deve aprender a se comportar com dignidade e fé diante da morte que é uma situação difícil que o homem deve enfrentar. Diante dela treme quando chega a hora de deixar este mundo e ficam perplexos diante do mistério os que o despedem! A morte é o triste legado que herdamos; é o fim para o qual caminhamos a passos largos (Ec 12.1-7). Nós, coroa da criação, fomos criados não para morrer, mas para viver eternamente! Mas sabemos que morreremos para viver. Segundo São Paulo semeia-se o corpo terrestre para ressuscitar o corpo espiritual (2 Cor,15, 44).

S. Paulo diz que não devemos nos entristecer “como os demais que não têm esperança” (1Ts 4.13). Por isso, conforme o ensino do grande apóstolo, a postura do cristão diante da morte de alguém querido traz uma tristeza esperançosa, que é fruto da certeza da ressurreição futura dos salvos e a doce lembrança das promessas bíblicas acerca do lar celestial, morada das almas dos santos que partem deste mundo. Por isso, diante da morte, não é correto ficar perguntando inconformado: “Por quê? Por quê? Por quê?”. Na Bíblia aprendemos que não se pode discutir com Deus e questionar suas ações. É crer no mistério e nas palavras de Cristo sobre a vida com Deus. Lembrando o Padre Basilio, olharmos em três direções: para o ontem, em ação de graças; para o hoje, em petição; e para o futuro, com esperança. Padre Basilio deixa o ontem carregado de boas obras, olha o hoje com mesmo amor que tinha para com o povo e o futuro para ele não existe mais,

ЦЕРКВА ПОКЛИКАНА ТВОРИТИ, ЗАХИЩАТИ І РЯТУВАТИ СІМ'Ю-РОДИНУ

Бойко Йосафат.

«Як колись в Україні сім'я рятувала Церкву, так тепер святим обов'язком Церкви є рятувати сім'ю»

(Блаженніппий Святослав)

Ісус Христос, відвічний Бог, стає в часі людиною і народжується від Диви Марії. Має за опікуна Святого Йосифа, який піклувався про їхню родину – Марію та Ісуса, починаючи від зачаття Ісуса і протягом цілого свого скромного і наповненого тихим служінням, життя. Ісус народжується в родині, звертаючи увагу людей всіх часів на ту незмінну істину, що родина, сім'я – це особлива спільнота присутності Бога, це особливе місце і середовище, яке покликане давати життя дитині, виховувати дитину і готувати її до самостійного та відповідального життя.

ЦЕРКВА ПОКЛИКАНА ЗАХИЩАТИ РОДИНУ

Сьогодні у світі можна спостерігати цілеспрямовану атаку на родинні цінності, така своєрідна боротьба проти традиційної родини – одного чоловіка і однієї жінки на все життя. Господь на початку світу сотворив родину, він сотворив чоловіка, а потім побачив, що «не добре чоловікові бути самому» (Бут 2, 18) і «з ребра, що його взяв від чоловіка, утворив Господь Бог жінку і привів її до чоловіка» ((Бут 2,22). І озвучує Святе Письмо закон родини: «Так бо полишає чоловік свого батька й матір і пристає до своєї жінки, і стануть вони одним тілом» (Бут 2,24).

Читаємо у Катехизмі нашої Церкви (857): «Господь Бог благословляє подружню любов і обдаровує її жертовністю та плідністю. Вона єднає двох – чоловіка і жінку – в одне ціле, яке людина не може роз'єднати: «Що, отже, Бог получив, людина хай не розлучає» (Мт 19,6). Подружжя єдність здійснюється у взаємодаруванні аж до самопожертви: «Чоловіки, любіть своїх жінок, як і Христос полюбив Церкву й видав Себе за неї» (Еф 5, 25). Церква також вчить, що «найважливішою метою подружнього життя є сопричастя чоловіка і жінки в любові, щоб, перебуваючи в ній, ще більше пізнавали Бога, що є Любов, і щоб у Його любові їхня любов була плідною: «Що в людині є душа, то є любов у родині. Не стане душі – не стає і життя; буде тіло, але мертве. Родина без любові – як тіло без душі» (Митрополит А. Шептицький). Подружжя любов існує перш за все задля добра самих подругів. У подружжі чоловік і жінка покликані до співтворчості з Господом у народженні дітей: «Будьте плідні й множтеся і наповняйте землю та підпорядкуйте її собі» (Бут. 1, 28). Господь є джерелом життя людини, і тому, приймаючи дар нового життя, подружки стають причасниками цього Джерела. Ось чому дар плідності є Божим благословенням для подружжя, скріпленням його в любові. Подружжя є іконою Церкви Христової, яка народжує людей до життя вічного» (Катехизм 869-870).

У сучасному світі для нищення віри і моралі та загальнолюдських цінностей послугуються різними фальшивими «вченнями» чи ідеологіями. Величезну загрозу для кожної людини і для родини несуть теорії гендеру (від англійського gender – «рід», «тип», «стать»), які намагаються зруйнувати сприйняття людської статевості як Божого дару, що природно пов'язаний із біологічною відмінністю між чоловіком і жінкою, і таким способом знищують також і природне розуміння сім'ї-родини – як стабільного і відповідального зв'язку одного чоловіка і однієї жінки; ці теорії також впроваджують вільний спосіб співжиття та спілкування між людьми у статевій сфері. Тому кожен християнин повинен знати хто така людина і що таке родина, щоби не потрапити у пастку людей «зіпсутого розуму й позбавлених правди» (І Тим 6, 5). А Церква покликана це все пояснювати людям – розкладати по полицкам, робити порядок в головах людей, бо порядок йде від Господа Бога, а хаос і безпорядок – від диявола.

ЦЕРКВА ПОКЛИКАНА РЯТУВАТИ РОДИНУ

Неодноразово сьогодні можна почути про родинні труднощі – непорозуміння, скандали, ревності, зради, як духовні так і фізичні, сварки... Як покликаний реагувати кожен християнин на ці виклики? Або, можемо себе запитати, як я реагую на такі ситуації? Як я стараюся вирішити той чи інший конфлікт у цій сфері і якими правилами чи законами я керуюся? Якщо мене просять поради у таких конфліктних ситуаціях: яку даю пораду і чим я керуюся в таких випадках?

Церква і її представники священики мають святей обов'язок не лише «творити» родину і залишити її на «самобуття», але супроводжувати її, піклуючись про їхній духовний супровід, про те, як молодята переживають перші роки їхнього подружнього життя чи моляться разом, чи не пропускають недільної Служби Божої. Пастир повинен знати своїх овець і турбуватися про їхні потреби, розділяти з ними радість, святкувати з ними разом їхні нагоди, повинен разом з ними плакати і розділяти труднощі та горе, які можуть трапитися в житті кожного; повинен, як каже Папа Франциск, - «пахнути» віцями, тобто знати чим живуть його вірні, чим вони радіють і які труднощі переживають, щоб прийти їм на допомогу.

Сучасний світ, який так швидко розвивається і так багато прагне встигнути, зустрічається з цією небезпекою, що люди не мають часу один на одного. А якщо це трапляється у родині, то це початок випробувань, «бурі», бо коли немає доброго спілкування, то починаються непорозуміння; коли немає спілкування в родині, то природно люди починають шукати цього спілкування поза родинною, а це стає початком нових непорозумінь. Є гарний приклад зі Святого Письма про бурю на морі і ясний приклад, як з цього вийти. Читаємо, що коли Ісус «увійшов до човна, слідом за

ним увійшли його учні. Аж ось зірвалася на морі така велика буря, що хвилі заливали човен. Він же спав. Ті кинулись до нього, збудили й кажуть: «Рятуй, Господи, ми гинемо!» А він до них каже: «Чого ви лякливі, маловіри?» Тоді встав погрозив вітрам і морю, і настала велика тиша...» (Мт 8, 23-26).

Отже, щоб не було «бурі» в родині, треба ще перед вибором майбутнього чоловіка чи жінки звернути увагу на наступні речі: якими цінностями живе та чи інша людина, чи молиться, чи приступає до Святих Таїнств Сповіді і Причастя. Для когось може видаватися дивними ці запитання, але, з мого невеликого душпастирського досвіду кажу, що саме ці три речі дуже і дуже допомагають рятувати родину, коли є «бурі». А коли вже є бурі, то треба кричати: «Рятуй, Господи, ми гинемо!». Коли є труднощі, проблеми, випробування є два способи виходу з тих ситуацій: перший – розлучитися і сказати, що я до цього чоловіка чи до цієї жінки не маю відношення, «вмити руки» і залипитися «білими і пухнастими», або ж вирішувати проблеми із середини, змінювати свій спосіб життя, поведінки, мислення і ставлення до родини. Перший спосіб є простішим, але він не вирішує проблеми, а її збільшує, а другий спосіб є важчим – але коли поклатися на Господа Бога і вирішувати все з Богом і по-божому, то краса і спокій подружнього життя повернеться і родина житиме щасливо.

Церква завжди стоїть на стороні збереження родини, бо Церква творить родину, захищає і покликана рятувати її у небезпеках та «бурях» життєвого плавання.

Тому, дорогі друзі, страймося завжди молитися за наші християнські родини, дякувати Богові за наших батьків – тата і маму, без яких нас би не було і пам'ятати, що основою, фундаментом родини повинен бути Господь Бог, Свята Матір Церква, а засобами для витривалості у цьому стані життя є молитва, Свята Сповідь і Святе Причастя.

ПРЕЗИДЕНТ ЄПІСКОПСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ІТАЛІЇ ЗАКЛИКАВ «ЗАПОВНИТИ НЕЗНАННЯ ІСТОРІЇ ПРО ГОЛОДОМОР, ГЕНОЦИД УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ»

У неділю, 18 листопада, українська спільнота в Італії вшанувала 85-ті роковини Голодомору. Поминальні заходи у катедральному соборі Неаполя очолив Блаженніший Святослав, Глава і Отець УГКЦ.

З цієї нагоди Кардинал Гуальєро Бассетті, Президент Єпископської Конференції Італії, написав листа до української спільноти, а в храмах Італії в цей день молились за жертв Голодомору.

«Єднаюсь у молитві з усією українською спільнотою в Італії, яка сьогодні зібралась у катедральному соборі міста Неаполя на Божественній Літургії, котру очолив Глава та Отець Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав у співслужінні з українськими та італійськими священиками, щоб вшанувати 85-річчя геноциду українців – Голодомору», - пише у своєму зверненні очільник Італійської Церкви. Можливість молитися у головному храмі Архієпархії Неаполя «є виявом братньої гостинності і справжньої солідарності» італійського народу з «українською спільнотою, котра оплакує своїх ближніх».

У своєму листі кардинал Бассетті наголосив, що «спомин є одним із способів бути поруч: я знаю, я розумію твоє страждання, тому молюся з тобою і за тебе. Це той лейтмотив, який єднає нас з євреями, вірменами, з народом рохінджа». На його думку, пам'ять про Голодомор необхідна для того, щоб запобігти таким трагедіям в майбутньому: «незабуття - це не лише погляд назад, але й передання майбутнім поколінням попереднього досвіду, щоб не втратити пам'ять про жахіття минулого. Потрібно заповнити "незнання історії", і події минулого повинні стати наукою для всіх народів, які, починаючи зі свідчень тих, хто несе шрами пережитих звірств, зможуть розпізнати дар вільного сповідання своєї віри. Це актуальне навіть і в наш час, коли християни все ще переживають переслідування і мучеництво».

Секретаріат Глави УГКЦ в Римі

Додаток: Дорогі браття і сестри у Христі! Єднаюсь у молитві з усією українською спільнотою в Італії, яка сьогодні зібралась у катедральному соборі міста Неаполя на Божественній Літургії, котру очолив Глава та Отець Української греко-католицької Церкви Блаженніший Святослав у співслужінні з українськими та італійськими священиками, щоб вшанувати 85-річчя геноциду українців - Голодомору.

Ласкаве прийняття вашої спільноти єпархією Неаполя та особисто Його Еміненції Кардинала Крешенціо Сепе, є виявом глибокої єдності і сердечних почуттів, що ріднять нас з українською спільнотою, котра оплакує своїх близьких. Йдеться про щире братню гостинність і справжню солідарність.

Історія наших Церков, починаючи із своїх витоків, оживлена вірою мучеників: їхнє свідчення зміцнює нас і допомагає усвідомити, що наш погляд постійно звернений "на Ісуса, на Начальника й Виконавця віри, що замість радості, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором, і сів по правіці престолу Божого" (Ев 12,2).

Браття, ми досвідчили екуменізм крові (живий екуменізм), - такого рідного Папі Франциску, який дійсно означає "бути поруч". Отже, спомин є одним із даних нам способів "бути поруч": я знаю, я розумію твоє страждання, тому молюся з тобою і за тебе. Це той лейтмотив, який єднає нас з євреями, вірменами, з народом рохінджа.

Таким чином, незабуття - це не лише погляд назад, але й передання майбутнім поколінням попереднього досвіду, щоб не втратити пам'ять про жахіття минулого. Потрібно заповнити "незнання історії", і події минулого повинні стати наукою для всіх народів, які, починаючи зі свідчень тих, хто несе шрами пережитих звірств, зможуть розпізнати дар вільного сповідання своєї віри. Це актуальне навіть і в наш час, коли християни все ще переживають переслідування і мучеництво.

Прийміть сьогодні наші сердечні почуття сопричастя, єднання та солідарності у болісному споминанні нелюдської жертви мільйонів людей, смерті за "згубну ефективність ідеології", як називав її святий Іван Павло II.

Гуаль'єро Кард. Бассетті - Президент Єпископської конференції Італії

Джерело: News ugcc.ua

Ucrânia: existe perigo de com a Rússia

Rússia pode fechar o mar de Azov à passagem de navios ucranianos, mas isso levaria a uma "grande guerra" com a Ucrânia, disse o ex-vice-chefe do Estado-Maior das Forças Armadas da Ucrânia, tenente-general Igor Romanenko.

Na opinião dele, expressa em seu artigo para o jornal Apostrof, um conflito militar com Moscou seria inviável para Kiev, já que esta não será capaz de dar uma resposta ao exército russo. Ao mesmo tempo, Romanenko acrescentou que o Ocidente não enviaria tropas para a Ucrânia, pois teme que isso poderia desencadear uma Terceira Guerra Mundial. A única ajuda com que Kiev pode contar, destacou o ex-chefe do Estado-Maior, é a diplomática e a econômica.

Secretário de Estado dos EUA promete ajudar Ucrânia na luta contra 'agressão russa'

"As tropas não serão enviadas porque o Ocidente não quer que essa guerra se alastre a uma grande escala e evolua para uma Terceira Guerra Mundial. Mas podem ajudar em termos econômicos, diplomáticos e militares. Mas lutar pela Ucrânia — isso não", destacou.

Além disso, acrescentou Romanenko, podem ser reforçadas as sanções contra a Rússia, mas ele duvida de sua eficácia mesmo antes de entrarem em vigor.

"As sanções contra a Rússia não são comparáveis às sanções de Reagan contra a União [Soviética], os seja, as finanças não são influenciadas, a energia não é afetada, e o Kremlin ainda tem grandes reservas", reclamou o especialista militar.

Ex-deputado ucraniano aconselha Kiev a realizar guerra-relâmpago até Moscou

Mais cedo, um membro do Conselho da Federação da Rússia, Franz Klintsevich, afirmou que a Rússia poderia bloquear o mar de Azov à passagem de navios ucranianos em resposta à detenção pelas autoridades ucranianas de 15 navios que antes tinham entrado em portos da península da Crimeia.

Kiev acusou repetidamente Moscou de "desestabilizar" a situação nessa região, sem apresentar nenhuma evidência de suas alegações. Assim, a parte ucraniana acusou a Rússia de "levar a cabo uma política rigorosa de detenção e inspeção dos navios".

Moscou, por sua vez, considera as ações de Kiev como "terrorismo marítimo", por reforçar as inspeções alfandegárias na sua parte do mar de Azov.

МОЛОДИМ ЧИТАЧАМ

Казка про Мар'янку й ангелика Казкар-чарівник

У село до бабуні часто приїжджала онука Мар'янка. Вона завжди наказувала дівчині, щоб завжди слухала свого доброго ангела й відкидала всі намови диявола. Якось зібралася бабця на город копати картоплю. Дівчинка з нею не захотіла йти.

– Я буду лялькою бавитися, – сказала вона. І залишилася в хаті. А коло неї крутився в невидимий спосіб диявол по її лівиці, а ангелик по правиці.

– Добре, тільки гляди – з двору ні на крок, – наказала бабуся.

– Гарзд, – кивнула Мар'янка, і дві рожеві стяжки, які звисали з її волосся на голові весело тріснули на знак згоди.

Але за якийсь час дівчинка занудьгувала:

– Може, піти до бабусі?

А хитрий злий дух тут як тут: «Чому б тобі, Мар'янку, не вийти погуляти?»

– А й справді, – подумала дівчинка, але відразу відмахнулася від цієї думки. – Бабуся лягтиме.

«Та ти швиденько, вона й не знатиме», – підказує злий дух. «Бабусю треба слухати», – озвався ангелик. Дівчинка подумала і вирішила:

– Я тільки на лавці біля воріт посиджу.

Навколо не було ні душі – ніколи людям осінньої днини на лавках сидіти. Дівчинка трохи спостерігала за сріблястими павутинками бабиного літа, та згодом їй це набридло бавитися лялькою. А злий дух, звісно, не дримає, знову нашіптє: «Прогулялася б ти, Мар'янку, до ріки».

– Справді, – вигукнула дівчинка, – це ж зовсім близько. «Що ти надумала? – розхвилювався ангелик. – Не можна тобі самій до річки ходити».

Знову Мар'янка стоїть перед вибором. А злий дух не вгає: «Хіба ти маленька? Дорогу знаєш, одна нога тут, друга там».

Покинула Мар'янка ляльку і побігла знайомою стежкою. А засмучений ангелик непомітно розплів зняв з її голови одну стрічку і повісив на штахетині. Дівчинка постояла на кладці, полічила рибок і знову занудьгувала. Втішився злий дух: «Пам'ятаєш, Мар'янку, які гарні вінічки ти робила з осіннього листя? А на тому березі листочки, наче з чистого золота. Бабуся зрадіє, якщо ти зробиш для неї картинку».

«Краще уяви, як вона злякається, коли не застане тебе вдома», – прошепотів ангелик.

Похнюпилася Мар'янка: як вчинити, коли знаєш, що робиш не зовсім правильно, хоча наміри якнайкращі?

EXPEDIENTE "PRACIA"

Jornal Ucraino-Católico Publicado
no Brasil

Registro no INPI - Nº 2509881

Український Католицький
Двогизневик у Бразилії

Передплата на 2018 Рік: R\$60,00
Інші Краї: US\$65.00 Амер. Доларів

Depósitos: BANCO ITAÚ
Ag. 3823 conta 16753-5
Banco BRADESCO
Ag. 6465 conta 0000122-8

Direção e Administração:
Rua Cândido de Abreu, 1579
Centro - Caixa Postal 02
CEP: 84400-000 Prudentópolis - PR

Fone: (42) 3446-1396 / 3446-2087
E-mail:
graficaprudentopolis@gmail.com
www.graficaprudentopolis.com.br

Proprietário:
Grafica Prudentópolis Ltda.
CNPJ 09583969/0001-07

Redator Chefe:
Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

Corretores Ortográficos:
Pe. Atanásio Kupicki, OSBM
Pe. Dionísio Bobalo, OSBM

«Але ж бабуся насправді буде рада. І не розсердиться, коли побачить подарунок», – вирішила Мар'янка і перейшла на протилежний берег. Ангеликові нічого не залишилося робити, як розплести другу стрічку і почепити її при кінці мостика. Дівчинка збирала на узліссі листочки, коли раптом з'явився барвистий метелик і закружляв перед Мар'янкою. «Лови його», – заволав злий дух. Дівчинка лишила на стежці листя і побігла за метеликом. «Мар'янку, куди ти?!» – намагався її стримати ангелик. Але дівча бачило перед собою лише барвисті крильця. Тоді ангелик непомітно розв'язав поясок від її суkenочки і повисив його на кущ калини. Зненацька метелик щез, мабуть, причаївся у якійсь схованці. Мар'янка оглянулася довкола. Серденько злякано закалатало, бо вона опинилася на незнайомій галявині. З її очей потекли по обличчі струмочки сліз. А злий дух зловтішається та страху наганяє: «Зараз прийдуть вовки і з'їдять тебе, неслухняне дівчисько». Тут згадала Мар'янка про свого ангела-охоронителя і зашепотіла: «Ангелику, рятуй мене». Підхопив ангелик Мар'янчин плач і поніс до бабусі. Пораючись на городі, старенька почула плач дитини. Прислухалася: тихо довкола, лише вітер у кукурудзі забавляється. Але на душі у бабуні стало тривожно. Покинула вона роботу і пішла подивитися, що онука робить. Обійшла двір, хату – нема дівчинки. Бачить – хвіртка відчинена. Вийшла бабуся на вулицю, а на штакетині вітер рожевою стрічкою тріпоче. Зрозуміла вона, що Мар'янка до ріки подалася і що було сили у старечих ногах й собі туди поквапилася. На місточку вгледіла другу стрічку. Вийшла на узлісся, а там на калині поясок гойдається. Добре, що бабуся знала ліс, як своїх п'ять пальців. Вона скоро знайшла свою зарюмсану, розпатлану, але живу і здорову онуку.

Мар'янка обняла бабусю і, схлипуючи, сказала:

– Пробачте, тепер я завжди слухатимуся Вас і свого ангела-охоронителя.

А ви, дітки, кого слухаєтеся?

З посібника «Стежками Божих заповідей»

Засмійся

В аптеці (фармасії)

Пішов продавець продавати лікарство до аптеки. Аптекарь привітав його з радістю:

- Вже понад двадцять літ купую від тебе це лікарство й ще ніхто ніколи не прийшов скаржитися, що воно не є добре.

Пордавець на те;

- І що це означає, що лікарство дуже добре?

На кріслі збоку сиділа старенька бабуся й придушеним голосом сказала, але так, щоб всі в аптеці почули:

- Мертві не приходять скаржитися...

Стратегія продажі

Зайшла до дому багатой але скупой пані дівчина продавати парфуми й сказала:

- Маю тут прекрасні парфуми для вашого вжитку!

Пані:

- Вибачай, що не буду купувати, не хочу!

Дівчина:

- Тепер знаю чому ваша сусідка не любить заходити до вас на відвідини.

- А що такого вона казала тобі, дівчино?

Що у вашому домі і коло вас недобре повітря.

Що ти кажеш, дітисько? Ну, дай мені цілий тузін твоїх парфумів.

Чим хто займається?

- Романтики пишуть казки, а жартуни оповідають — анекдоти.

- А найрозумніші вчені що роблять?

- Видумують закони, законопроекти.

"Бідні" французи

Група школярів повернулася з Парижа. Директор школи цікавиться:

— Чи були у вас труднощі з французькою мовою?

— У нас — ні! У нас не було труднощів. Були у французів.

А де ж Юрко?

На науці малювання вчителька запитала в Петька:

— Що це таке ти хотів намалювати твоїм малюнком?

— Мого друга Юрка, який впав з дерева.

— Дерево-го я бачу, а де ж Юрко?

— Він вдарився, заплакав і побіг додому.

Пише Юзьо Шило

Всього доброго пра тодос восийс, дороженькі!

Ця історія не інвентада, а правдива, хоч може ум поуко езажерада, але о фато є вердадийро.

Фамілія традиціонал, сєрія і побожна. Було там дві чи трийс філяс і кватро фільос вже кавалери. Вдома була молитва й дісципліна. Хлопці ходили на роси далеко від дому й мусіли йти пра поузо. Тато ас вийз йшов з хлопцями, але жералминти хлопці йшли фойсувати або сапати самі. Тато був майс ріжідю, а мама добренька. Тато любив антес до алмосо випити маленький могорич й часами давав ум поко прос пїя, але не хтів і ном пермітія щоб вони пили десь осібно самі. Оповідав йного разу один з тих хлопців, тепер вже старший хлоп, жи ума вийз вони піли на роси на цілий тиждень фойсувати капоейру. Взели фіжон, фарини, солонину й ще дещо мама їм приготувала пра комир. Коли вже виходили здому, а тата не було в хаті, мама принесла мийоту пінги, дала їм і сказала: іссо є пра восийс томар коли би був дощ і змокните пра ном пегар гріпе, але не пийте коли не буде треба. Найстарший взев ту мийоту в мішок і пішли. Всі виділи жи мама дала ту пінгу, але знали, жи зможут пити сомити коли би був дощ і змокнут. Ну, зайшли, сіприготували пра ір пра роса і працювали. Минув день, минуло два дні, а їх кортити випити трошки тої пінги. Але на небі ані хмаринки. Заглядали чи часами не прийде дощ пра томар унс голес але ані но терсийро дія, нинь но кварто нинь сінал дощу. Но сабадо треба було сівертати додому, але часами коли було багато роботи то вони не верталися додому, а сізалишали пра сегунда фийра, а вдома не журилися тим, бо вже знали що їм треба було сізалишити пра акабар а росада. Неділя - нема дощу, понеділок – нада, аж десь на тирса фийра сіпоказали хмари, а в середу впав дощ. Ки алєгрія! Будут могти сіпочастувати тою пінгою. Але робота вже була сіскінчила й не було більше що фойсувати, але треба було змокнути пра подир томар а пінга. Але дощ був і вони взели фойси та давай фойсувати довкола паія, на стежках і всюди де було що рубати, так, що всі вони помокли й перед гобідом сізійшли веселі, бо можна бути послухати мами й випити собі ту пінгу. І так зробили, сіповеселили й зараз по гобіді сівернули додому навіть сінепозачісували, щоб вдома мама виділа жи вони змокли й тому мали дірийто віддати вдома ту мийоту порожну... Вдома тато сідивував жи так довго фойсували бо то вже не було дуже багато того фойсування. Але вони казали, жи виглядало мало, а було бинь бастанте і тому вони преферіром фікар дойс діяс а майс, щоб закінчити ту росаду.

Так воно колись було, дороженькі. Мама сказала й наказала й це було святе. Вони мусіли томар сюва пра подир бєбир а пінга. Вони не переступили наказу мами, бо ди вердаде помокли. Але помокли синь прєсізом, а тільки щоб могти сіповеселити й сіподілити пінгою. Маму послсхали, а вдома збрехали жи було багато фойсування і асінь ум поуко де ментіра щоб посухати маму...

Ваш Юзьо Шило

Життя навчас

Як показати пошану до інших?

Ти покажеш пошану коли будеш забавлятися в те, що твої товариші будуть тебе просити, хоч тобі й не хочеться. Коли ти привітаєш нового друга в школі і почнеш з ним розмову. Коли ти відвідаєш твого хворого сусіда або сусідку й занесеш хворому цвітку...

Пошана це вміти оцінити всіх. Пошануєш іншого коли повертаючи з дороги або проходу скажеш: "Як це було гарно з тобою пройтися" Тими словами ти подобаєшся своїм друзям.

Пошана осначає бути готовим коли твої товариші будуть просити тебе на прогульку або на відвідини їх родини. Коли ти скоро приготуєшся вийти з ними й не залишиш, щоб вони на тебе довго чекали поки не приготуєшся.

